

Părinte, de mine să nu uiți

Emaanastasia

Părinte, de mine să nu uiți

Un stol de rândunele, pe sub cortina vieții
În zbor deschide aripi, pe-a clipei dimineți,
Și-n taina dezrobirii, se rup mugurii ceții
Lăsând să se-ntrevadă, ai toamnei zori răzleți.

Și curg izvoare sfinte, de apă ne-ncepută,
Din inimile ploii și sufletul mi-e geu,
Și pier ca visul nopții și mă fac nevăzută
În tainicele rugă vorbind cu Dumnezeu.

Tu Doamne Sfinte, iată, cad zorii triști ai vieții
Făcând o cruce-n palmă, cu bunul meu destin
Și-un stol de rândunele, a tras cortina ceții
Iar eu mă pierd prin lume, spre Tine ca să vin.

Întoarce iar privirea și dă-mi lumini de stele,
Cuvântul Tău să-mi fie, un veșnic legământ,
Și zborul fă-l să-mi pară, ca dorurile mele
Ce stau robite-n suflet, în inimă și-n gând.

Deschide-mi calea vie când îngerii coboară
Pe aripi nevăzute în toamna mea de lut,
Când din văzduhul tainic iubirea mea măsoară,
Că eu aștept cuminte în omul cel căzut.

Destinul meu se plimbă pe aripi înfrunzite,
Pe-acel azur ce curge, pe munții-nlănțuiți,
Visând o lume-ntreagă și dorul Tău fierbinte,
Dar eu te rog Părinte, de mine să nu mă uiți.